

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

EL CATALANU DE GALLINA DE PIEL

Entrevista secreta a Madrid

Mentre prenia unac"up of tea" asseguda a la plaça Reial de Madrid –jo visc a Madrid–, un home que semblava marejat i suant com un pop, s'ha assegut a la taula que hi havia al meu davant. "Bocata de calamares", ha demanat i he sabut que era català... més o menys. Seguidament ha agafat el mòbil i a l'estona preguntava... Hi ha el "jefe", sóc l'Alfonsito... "Bueno millor, diga-li que ya em parlat i que nada", la cosa està verda, verda. Ja passo pel despatx quan torni a Barcelona... no, no, amb tren normal,

l'Ave és "carisimo". I Penja alleugerit.

Escoltant el seu català, m'he posat al seu costat. –Què? de la Generalitat, oi?

Ha fet un bot. –No es preocupi jo també sóc catalana... Ha vingut a preparar alguna reunió?

–Como "hu" sap? Pregunta amb por.

–Això està ple de catalans que venen a preparar reunions. La seva es farà?

–Pues no sé "yo", per ser-li franc. Les coses van "muy malamente".

–De part de qui va?, agricultura, transports, finances...?

–No senyoreta, del 25% del català. No sé si n'està assabentada...

–Una mica, sí.

–"Vaya" putada nos han fet, "hablant" en confiança. Volen matar la llengua.

–"Desde luego", he dit jo, per posar-me a l'alçada acadèmica...

–Es lo que "yo" dic al meu "jefe", aquesta gent va a per "todas" i miri que "yo mi posso" ferm eh? Que no "me callo" ni una...

–"ya, ya"...

–"Hasta" un dia me "vai" aixecar de la cadira i clavant un cop de "puin" a la meva cuixa, vaig dir prou!... I allí se "acabo" tot. Ara només parlo amb el bidell.

Ens acomiadem amb llàgrimes als ulls.

GARSA PROSTÀTICA

L'ERÒTICA DEL PODER

Política, el gremi més calent del mercat laboral

Qualsevol dona de més de seixanta anys recordarà la vergonya que passaven al creuar-se amb els treballadors de la construcció. Les floretes i les bajanades amb les que acompanyaven el seu pas accelerat.

Ara passa el mateix, però s'ha canviat de gremi. Les que han de témer l'atac verbal o físic, són les dones que treballen com a secretàries, hostesses o companyes de partit dels alts càrrecs política. Segons sembla a cada grau que puja la classe política els augmenta proporcionalment la testosterona i com apart de mascles, són rucs de mena, no estalvien moment per fotre mà a les dones que se'ls apropen.

No era d'esperar la contenció del polític per una qüestió de respecte o moral o simple estètica, seria una ingenuïtat per part nostre, el que sorprèn és que tampoc

pensin en les conseqüències dels seus actes. Perquè fins ara eren immunes, però poc a poc, la dona ja no té tan clar que les babes del seu cap de partit ni les manasses suades, formin part de les seves obligacions.

Però si l'home s'entrebanca dues vegades en la mateixa pedra, què no farà un polític davant el cul de la secretària? Tots els abusadors tenen un currículum espectacularment reiteratiu. Se'l descobreix per un tocament però l'endemà surt un historial de mascle enganxifós. Com si no podessin evitar-ho, com si anés adjunt al vot o a la confiança que li regalen. De veritat no es pot tenir aturador? T'he la inflama tant, un càrrec?

Estaria bé que els polítics centressin el seu interès en altres aspectes de la vida (que n'hi han) i que guardessin la libido per la solitud del despatx o del dormitori o del lavabo.

Ruc i calent ahora és una combinació perillosa i francament lletja i més encara si s'amaga darrera la força del poder.